

641013 พุทธศาสนาตามภูมิ บ้านราชฯ ตอบปัญหามารในตนให้พ้นปญจารามดา

<https://www.boonniyom.net/50674.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

https://docs.google.com/document/d/1J9d0XqliG3F4v2s-zrV5kMMfmeYPDE_93aQwL2fOr5g/edit?usp=sharing

ดาวโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/1V-7sYvAiXWE4nQMMtXGIUi4TX_t9kG9X/view?usp=sharing

และดูวิดีโอได้ที่ <https://youtu.be/pAHXX72gobw> และ <https://fb.watch/8Czt6-kMx3/>

สมณะฟ้าไท...วันนี้เป็นวันพุธที่ 13 ตุลาคม 2564 ที่บรรราชธานีอโศก วันนี้เป็นวันคล้ายวันสวรรคตในหลวงรัชกาลที่ 9 ขวราชธานีอโศกเมื่อเช้าก็มีกิจกรรมปลูกต้นไม้ 10,000 ต้น เสร็จภายใน 1 ชั่วโมง แจกอาหารมังสวิรัตที่ร้านอุทยานบุญนิยม ไปร่วมกันเอาผักตบชวาขึ้นจากบึงในคลองกุดปลาขาว ร่วมกับทางทหาร เราทำกิจกรรมอุทิศแด่บุคคลที่สำคัญในโลก เป็นโพธิสัตว์ที่เกิดมาช่วยเหลือมนุษยชาติให้พ้นภัย

วันนี้ก็มีหนังสือชื่อลัทธิชีวิต เขียนโดยโพธิรักษ์ รวบรวมข้อเขียนของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ในสมัยก่อน

พ่อครูว่า... อยากจะบอกด้วยว่า ในหนังสือเล่มนี้ที่เขียนไปเปรียบเทียบกับปัจจุบันจะต่างกัน หลายอย่างอาจจะดูขัดแย้งกันบ้าง เพราะเวลานี้ยะละเอียดมันจะเป็นอย่างนั้นเป็นภาวะสรีรวิทยาย้อนแย้งกลับไปมา ลึกซึ้งอยู่ ศึกษาดีๆเถอะธรรมะพระพุทธเจ้า อาตมาก็สนใจเก่งเท่านี้ พยายามจะไขความจริงกันออกมาให้รู้ ให้เหมือนกับหงายของที่คว่ำ ได้เก่งเท่านี้

สมณะฟ้าไท... แสดงว่าพ่อครูพัฒนาในการแสดงธรรมขึ้น เป็นเรื่องลึกซึ้งมากแต่ทำให้เราเข้าใจได้ง่ายมากขึ้น

พ่อครูว่า... ก็เป็นอย่างนั้น คือมันเป็นเรื่องโลกุตระธรรมจริงๆ เป็นธรรมะที่นอกไปจากโลกียะธรรม คือธรรมะของปุถุชน ธรรมะของคนสามัญในกรอบโลกียะและของพระพุทธเจ้านี้ออกนอกกรอบโลกียะออกมา ซึ่งไม่ใช่เรื่องเล่นๆไม่ใช่เรื่องพลิกแพลงแต่มันเป็นสัจธรรมที่ถ้าไม่มีคนอย่างพระพุทธเจ้า ไม่มีสิทธิ์รู้หรือหาก ไม่มีสิทธิ์จะรู้ได้เลย

เพราะว่า ความจนดีกว่าความรวยเป็นต้น สรรเสริญเป็นเรื่องต่ำทราม ไม่พอที่จะให้ละหน่ายคลาย พูดอย่างไร คนฟังแล้วหุ้ก และกว่าจะมีปัญญาปฎิภาณว่าท่านตรัสนี้เป็นความจริงในความจริง อันที่ไม่ใช่โลกียะ มันเป็นความจริงขั้นโลกุตระจริงๆ เป็นความจริงชนิดใหม่ที่ไม่ใหม่ ไม่มีเก่าเลย จะเก่าสมัยขนาดไหนก็ใหม่เสมอตลอดกาลนาน ของพระพุทธเจ้าก็ยังใหม่อยู่เสมอไม่เคยมีเก่าเลย ไม่รู้จะว่าอย่างไร เม็ดคำว่า คือ ไม่มีคำจะพูดแล้วมัน สุดจะพูดแล้ว มันสุดยอดจบอยู่ตรงนี้ เป็นต้น

วันนี้อาตมาเอาประเด็นมาจากพระไตรปิฎก เล่ม 15 ตั้งแต่ข้อ 522

_SMS วันที่ 8-9 ต.ค. 2564

_จรรยา อิมประเสริฐ : ชัดกับเด็กที่มาอยู่กับพ่อครูตั้งแต่เกิด เด็กมีบาร์มี สาธุคะ น้องปุ่น ภูมิพุทธ และอีกหลาย ๆ คน เป็นเด็กดีมีวาสนากว่าผู้ใหญ่อย่างเรา(ดิฉัน) สาธุ

พ่อครูว่า...ฟังดูจะริษยานิดๆนะ คนที่ได้ฟังบอกกรอกหูด้วย ดีไม่ดีแทงด้วยหอก หอกอาตมาหักวันละ 300-400 เล่มก็ยังยากอยู่ก็มี

_อุบาสิกาน้อมอภัย : กลิ่นขาลาเปาของนร.บ้านราช ทะลุจอละคะ อยากมาช่วยคะ พ่อครูว่า...นี่แฝงนะ

สื่อธรรมะพ่อครู ตอน สัจธรรมของการเป็นหนี้และการใช้หนี้

_พันธุ พอเพียง : เรื่องอเมริกาต้องใช้หนี้ กระผมฟังผ่านๆมาจาก คุณนงควดี ถนิมมัลย์ กับคุณ โสภณ องค์การณ คุยกัน ในรายการ นิวส์ทอล์ค นี่แหละครับ แต่ไม่ได้วิตกอะไร เพราะยึดการใช้ชีวิตแบบวรรณะ 9 และพอเพียงของในหลวง ร.9 ครับ

พ่อครูว่า...มันก็จะกลายเป็น npl ในที่สุด และเขาก็จะต้องเป็นหนี้ติดต่อไปในชาติต่อไป อาตมาชาตินี้มีคนเป็นลูกหนี้อาตมามาก ก็ไม่ไปทวง แล้วเขาก็เอามาคืนอาตมาเอง พวกคุณเอามาคืนอาตมา อาตมาไม่ได้เป็นหนี้พวกคุณนะ เพราะฉะนั้นอาตมาจะไม่ไปทวงใคร ใครเอามาก็เป็นสำนึกของคุณ หรือแม้คุณว่าคุณไม่ได้เอามาคืนอาตมา ผู้มาฝากอาตมา อาตมาก็ไม่มีดอกเบียให้พวกคุณ มันก็เป็นของคุณ คุณจะเอาคืนเมื่อไหร่ก็คืน อาตมาไม่มีดอกเบียให้ แต่มันมีดอกเบียทางธรรมะทางปรมัตถธรรมทางจิตวิญญาณ มันมีดอกเบียสูงด้วย เป็นดอกเบียที่ยิ่งจิตสะอาด ไม่ต้องการเอาคืน ไม่ต้องการดอกเบีย แต่นั่นแหละคุณจะได้กลับไปเต็มๆอีกหลายทบ นี่เป็นสัจธรรม ส่วนคนจะเอาเปรียบไปเท่าไรก็แล้วแต่ เรามีให้เราก็คงให้คุณทั้งนั้นแหละ ด้วยความยินดี

_ใบฟ้า ธัมมะมาลา : กราบขอโอกาสเรียนถาม การแสดงข้อมูลในเชิงความเห็นต่างจากสิ่งที่ปฏิบัติอยู่ ตามหลักประชาธิปไตยอย่างอ่อนน้อมจะนำไปสู่การสร้างความแตกแยกของกลุ่มได้อย่างไร กราบขอสัมมาทิฐิในเรื่องนี้ด้วยคะ

พ่อครูว่า...อ.แบ่งขตอบครับ

สู่แดนธรรม... ผมมีความเห็นว่า แม้คำถามไม่ว่าจะขัดแย้งกับหมู่กลุ่มใหญ่ด้วยความอ่อนน้อมหรือความทรนงองอาจ กลุ่มใหญ่ที่เขามีทิฐิสามัญญตา มีความสามัคคี มีเอกราชอย่างไรๆ กลุ่มก็ไม่แตกแยกอยู่แล้ว มีแต่เพียงกลุ่มน้อยที่ไม่เห็นด้วยเท่านั้นที่จะไปเป็นขั้วมาตั้งคะ แสดงฝีมือให้ดูเลยว่า ถ้าเปลี่ยนแปลงกลุ่มใหญ่ไม่ได้ ฉันก็จะไปสร้างกลุ่มตัวเองตามธรรมชาติมีแค่นี้ครับ

พ่อครูว่า... ง่ายๆสั้นๆ ไม่อย่างนั้นก็ไม่รู้จักจบ ผู้ที่ยังไม่รู้จักจบจะต้องค่อยๆทำความเข้าใจแล้วจะค่อยๆจบลงไปในตัวเรื่อยๆ จนกระทั่งสุดท้ายก็ไม่มีอะไรที่จะสงสัยในสิ่งที่ เป็น 2 สภาวะ ไม่สงสัยคุณใดๆ คุณไหนก็อธิบายได้ รู้ในเหลี่ยมในมุมทั้งนั้น

__พลังเพ็ญ คำดวง : กราบนมัสการค่ะ ยากมากที่จะรู้ว่าสุขเป็นเรื่องหลอก ทุกข์คือของจริง (อารยสังความจริงอันประเสริฐ) สาธุค่ะ

__ปะตรงเดือน : วันนี้ที่ฟังท่านสมณะเดินดินอธิบาย ได้รับประโยชน์และเห็นภาพชัดเจนมากในความเป็นพระเจ้า ที่แท้พระเจ้าอยู่ในความคิดที่จะทำดีเพื่อผู้อื่น แต่ต้องให้ได้สมใจตน คนดีดีแตกยาก ทำดีมันผิดตรงไหน ถ้าไม่อยู่ในขบวนการกลุ่มในสาธารณโภคคืออย่างทุกวันนี้ ก็คงจะยึดมั่นในสุขที่ได้ทำตามสมใจอยากอย่างแน่นอนค่ะ ทุกวันนี้ก็ยังมีสิ่งที่จะทำให้สมใจอยาก แต่การมีหมู่และได้มีการประชุม มีมติหมู่ จึงเกิดการขัดเกลาไม่เอาแต่ใจตัวเอง ดิฉันคิดว่าจะปฏิบัติธรรมให้เจริญถึงขั้นจัดการอัตตาต้องมอบตนอยู่กับหมู่มิใช่อยู่โดดเดี่ยวค่ะ

พ่อกุรว่า...ดี ศึกษาต่อไปจะรู้ว่าเราติดข้องอยู่ตรงไหน เราจะทำอย่างไร

__แดง ลานกราบ : อัตตาคือความถือสาคนอื่นที่ทำให้เราไม่ถูกใจไข่มุขไหมคะ โกรธที่ไม่ได้ดังที่ใจมุ่งหวังไข่มุขไหมคะ

พ่อกุรว่า...ตัวหยาบเลย ยังไม่ละเอียดเท่าไรหรือไข่มุข อัตตาถือสาคนอื่นที่ทำให้เราไม่ถูกใจ โกรธที่ไม่ได้ดังใจที่มุ่งหวังไว้ก็ไข่มุข ตัวใหญ่เบ้อเร่อยังไม่เล็กลงละเอียดอะไรหรือให้เห็นให้ดี ศึกษาไป ค่อยๆได้ ค่อยๆรู้ ค่อยๆทำความเจริญให้แก่ตัวเองไป

SMS วันที่ 11-12 ต.ค. 2564

สัณนิษฐานพ่อกุร ตอน เรากินเนื้อสัตว์ที่เราไม่ได้ฆ่าเองมันจะมาพบบาทเราได้อย่างไร

__ทำเป็นธรรม : การกินเนื้อสัตว์เป็นผู้เกี่ยวพันในสังสารวัฏ คำถามคือ ถ้าเราไม่ได้เป็นผู้ฆ่า แต่คนอื่นฆ่ามาขาย สัตว์ตัวนั้นเวลาถูกฆ่ามันก็ต้องพบบาทคนฆ่าคนถูกต้องไหมครับ? แล้วเมื่อสัตว์มันตาย เวลามันไม่มีร่างกาย มันจะมีจิตพบบาทคนกินได้อย่างไรครับ? พ่อกุรอธิบายว่า ร่างกายเหมือนอุปกรณ์ในการใช้จิตวิญญูณ แต่สัตว์ตัวนั้นถูกทำลายร่างกายไปแล้ว ที่นี้จิตของมันจะมาพบบาท คนที่กินต่อ ๆ ไป เป็นทอด ๆ ได้ยังไงครับ? ซึ่งผมคิดว่าคนที่กิน ร้อยทั้งร้อย คือเข้าข้างตัวเอง ฉันไม่ได้เป็นผู้ฆ่า..มันจะมาพบบาทฉันได้อย่างไร..คนฆ่าเท่านั้นที่บาป..มันตายแล้วจะมาพบบาทฉันได้ยังไง..จึงเป็น "ข้ออ้างยอดฮิต"..ของผู้ที่ติดเนื้อสัตว์ อยากให้พ่อกุรไขความตรงนี้ชัด ๆ อีกทีครับ (คำถามนี้ผมเคยถามเมื่อตอนเกือบ 10 ปีที่แล้วครับ สมัย FETV ครับ..อยากฟังปฏิภาณญาณของพ่อกุรในปัจจุบันนี้ครับว่าจะหยายของที่ควาได้ชัดกว่าสมัยก่อนไหมครับ กราบนมัสการครับ)

พ่อกุรว่า...คุณดูถูกว่าจิตมันยึดมั่นถือมั่นร่างกายของมันเท่านั้น พอมันตายไปแล้วสัตว์มันจะไม่ ยึดถือร่างกายนั่นอีกแล้ว มันฉลาดปานนั้นหรือเดรัจฉาน หมูหมาไก่พอมันตายแล้วมันก็จะบอกว่าร่างกายนี้ไม่ใช่ของเราแล้ว เราก็อันตรายหายไปแล้วมันเป็นอย่างนั้นได้จริงหรือสัตว์เดรัจฉาน

ขนาดเป็นคนแล้วยังยึดถือร่างกายนั้นเป็นของเรา ขนาดมาเป็นอาริยนุคคลแล้ว กว่าจะยึดร่างกายหรือกว่าจะยึดจิตที่ติดเป็นกายในกาย ในเวทนาในเวทนาเข้าไปอีกต้องละเอียดก็ชั้น ค่อยๆศึกษาดีๆจะรู้ อาตมาจะไม่ขอขยายความยาวไปกว่านั้น เพราะว่าคุณยังพุดอยู่ในระดับพื้นฐานเบื้องต้นแล้ว จิตวิญญาณที่ไม่มีร่างกาย ดายแล้วไม่ได้อยู่ในร่างกายนี้แล้ว มันหมดความพยายาบทด้วยเลยหรือ มันง่ายดายขนาดนั้นเชียวหรือ

อาตมาว่าอาตมาหางายของเสมอ แต่คุณจับคว้าเองอยู่เรื่อย คุณก็เลยไม่เห็นข้างในสักที อธิบายมาเป็นลำดับไปเรื่อยๆ อยู่แล้ว อาตมาไม่ขยายความเพิ่ม

อยากจะสรุปตรงนี้ก็แล้วกัน ความสีกละเอียดของจิตที่มันพยายาบท พยายาบทเป็นตัวบาป การพยายาบทของอวิชชาของสัตว์โลก การพยายาบทของสัตว์โลกที่มันยังอวิชชาอยู่ มันไม่รู้หรอกเพราะมันอวิชชาจริงๆ มันไม่รู้มันพยายาบท

พระพุทธเจ้าท่านสรุปในชีวกสูตร 5 ข้อนี้ คนไม่ได้เข้าใจง่ายๆเลย

1. ผู้นั้นกล่าวอย่างนี้ว่า “ท่านทั้งหลายจงไปนำสัตว์ชื่อโน้นมา” (อุทิส, อุทิสสะ คือ เจาะจงมุ่งหมายไปที่สัตว์ชื่อนั้น) มันแสดงเจตนาของคุณ ที่เป็นตัวตั้งต้น เจตนาตัวที่ 2 3 4 5 6 ก็จะมา เพราะฉะนั้นเริ่มต้นจุดแรกบาปเป็นอันมากไม่ใช่บุญเลย คุณได้ก่อขึ้นมาด้วยการกล่าวชื่อสัตว์นั้น ก่อจุดจิตเจตนา เริ่มมีจิตเจตนาแล้ว

2. สัตว์นั้นเมื่อถูกเขาผูกคอต้มมา ย่อมได้เสวยทุกข์โทมนัส ก็เป็นบาปเป็นอันมากไม่ใช่บุญเลย

3. ผู้นั้นพูดอย่างนี้ว่า “ท่านทั้งหลายจงไปฆ่าสัตว์นี้”

4. สัตว์นั้น เมื่อกำลังถูกเขาย่อมเสวยทุกข์โทมนัส มันก็ต้องเป็นบาปซ้ำเป็นข้อ 4 หนักเข้าไปอีก ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ควรเลย แม้แต่ในมหาประเทศ เป็นสิ่งที่ไม่ควรเลย เป็นสิ่งที่ปฏิเสธเลย อย่างไรก็ตามอย่างไรก็ไม่มีวันควร อภัยปิยะ

5. ผู้นั้นยังตวาดและสาวกตวาดตวาด ให้ยินดีไปด้วยเนื้อ ย่อมประสพบาปมิใช่บุญเป็นอันมาก (ตวาด ตวาดตวาดว่า อุทิสส ปาณ อารภติ โส อิเมหิ ปญจหิ ฐาเนหิ พหุ อปญญ ปสวตติ) ชีวกสูตร ล.13 ข.60

ข้อ 5 มีเจตนาริษฐิ์ อยากให้ท่านอร่อย กินแล้วเหาะได้เลย สดยอดอาหารแล้วทำอย่างประณีต อย่างนั้นแหละเป็นเจตนาที่ดีเป็นกุศลเจตนา แต่มันกลับเป็นอกุศล ที่บาปซ้ำซ้อนอย่างกลับตาลปัตรคนละเรื่องเลย ข้อที่ 5 นี้เขาไม่มีเจตนาชั่วเลย แต่ข้อ 1 ถึงข้อ 4 เป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน เขามีเจตนาเป็นบาปตั้งแต่กล่าวชื่อสัตว์นั้นเลย มีการปฏิบัติบาปมาตามลำดับ 5 ข้อนี้เป็นเรื่องสดยอดลึกซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ในชีวกสูตร 5 ข้อนี้ นี่เป็นหลักฐานที่สามารถอธิบายให้เข้าใจได้ ฟังแล้วชัดเจนขึ้นใช่ไหม

แต่เขาอธิบายบอกว่าไม่เห็นไม่ได้ยินไม่สงสัย บริษฐิ์โดยส่วน 3 ไม่ได้เห็นกับดาราว่า เขาฆ่าสัตว์นี้มา มันเป็นสัตว์เดนสัตว์กิน เป็นปวัตตมังสะ กินได้ไม่ใช่อุทิสมังสะ ไม่ใช่สัตว์ที่ถูกฆ่าตายโดยคน แต่ไปเบี่ยงบาลีบอกว่าไม่ใช่สัตว์ที่ฆ่าระบุนุคคล

ฆ่าสัตว์ที่ตายเพราะถูกฆ่าโดยคน กับสัตว์ที่เจตนาอุทิสมุ่งเจาะจงโดยคน กับสัตว์นี้ตายโดยระบุนุคคลโดยชื่อ

ซึ่งในพระบาลีก็ไม่มีหรอกที่แปลอย่างนั้น ซึ่งมาจากประโยคว่า สัญจิจจะ ปาณัง ชีวตา โวรโปตุง แปล คนมีเจตนาฆ่าสัตว์ที่มีชีวิต

พระพุทธเจ้าอนุโลม ปวัตตมังสะ จะตายจะเป็นก็กินไปเถอะ เป็นบาปน้อยที่สุดแล้ว คือเป็นเดนสัตว์กินกับสัตว์มันตายเอง สัตว์มันตายเองไม่ใช่ว่ามันจะไม่ยึดถือว่าเป็นเนื้อตัวของมัน ถ้ามันสุดแล้วคุณจะกิน ก็อนุโลมให้แค่ 2 ประเด็นนี้ เดนสัตว์กิน ถึงแม้เป็นเดนสัตว์กิน สัตว์ที่ตายมันก็ยึดถือว่านี้เป็นเนื้อเลือดของข้า เพราะจิตวิญญาณมันยึดถือเป็นตัวกูของกู ถ้าไม่อย่างนั้นวิบากที่มันมากมายซับซ้อนในความผูกพันกันว่าเป็นตัวกูของกู ไม่ว่าจะเป็นร่างกายก็เป็นตัวกูของกู ยิ่งเป็นจิตในจิตก็ยิ่งละเอียดกว่า มันจะไปรู้ได้ง่ายๆที่ไหน ขนาดกายยังยึดถือเป็นเราเป็นของเรา แล้วจิตมันจะไม่ยึดถือเป็นเราเป็นของเราได้ไง มันละเอียดกว่านั้น กายยังไม่รู้เลย

เพราะฉะนั้นความยึดมั่นถือมั่นเป็นตัวกูของกูอย่าทำเป็นเล่นไป มาศึกษาให้เป็นลำดับ ลดความยึดมั่นถือมั่นตั้งแต่หยาบจนถึงละเอียด แล้วถึงจะบรรลุได้

พูดไปตอนนี้ก็อยู่ในยุคสมัยเทศกาลกินเจกันอยู่ พรุ่งนี้เป็นวันสุดท้าย ก็ยังดีมีวัฒนธรรมนี้ในโลก อยู่เก้าอ้วงเจ กินเจ 9 วัน

สือธรรมะพ่อดู ตอน เครื่องนำทางให้ปฏิบัติให้ถึงจุดหมายในสัมมาธิปไตย

— พลอยแฉ่ว ชาวหินฟ้า : ขอรบกวนมัสการเรียนถามพ่อดูว่า พ่อครูบอกว่ไปอีก 30 ปี จะมีนายกรัฐมนตรีเป็นอรหันต์นั้น แสดงว่าในหมู่สัมมาบัณฑิตหรือศิษย์เก่าสัมมาสิกขานั้น มีอรหันต์, อรหัตมรรค, มีภูมิธรรมใกล้เคียงอรหันต์หรือมีภูมิธรรมใกล้เคียงอรหัตมรรค กล่าวเช่นนี้พ่อจะได้ไหมคะ?

พ่อดูว่า... จะมีหรือไม่มีก็แล้วแต่อาตมาก็คาดคะเนไป แต่คิดว่าเป็นเครื่องนำพาให้พวกเรารู้สึกตั้งใจซึ่งมันไม่เสียหายหรอก คนที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบสัมมาปฏิบัติจนเป็นสัมมาธิปไตย มันไม่เสียหายอะไร ถ้าจะได้คนอย่างนี้ไปเป็นนายกรัฐมนตรีใช้ใหม่ มันก็เป็นภาษาที่อาตมานำมาและก็ปฏิบัติจริงไม่ใช่จะเอาแค่ภาษา เพราะฉะนั้นผู้ที่ปฏิบัติอยู่นี้ก็อย่ามานั่งมุ่งหมายที่จะไปเป็นนายกอย่างเดียว ปฏิบัติเป็นหลักเถอะแล้วก็ทำไป เหตุปัจจัยนั้นจะนำพาไปเอง จริง เหตุปัจจัยจะนำพาไปเอง เมื่อเหตุปัจจัยมันครบบริบูรณ์แล้วทุกอย่างมันถ้วนแล้วมันจะเกิดขึ้นมาได้

ภาษาอังกฤษบอกว่า born to be มันต้องเกิดมันต้องเกิด ต้องเป็นอย่างนั้น ไม่มีอะไรมาห้ามมันจะเกิด เกิดอย่างนั้น เป็นอย่างนั้น เหมือนอย่างอาตมามันจะต้องเกิดอย่างนี้เป็นอย่างนี้ ไม่ได้สมมุติเอา มันสมมุติไม่ได้ สมมติว่ามันไม่จริงหรอก แต่ที่มันจริง มันจริงตรงที่มันเป็นจริง ส่วนที่สมมุติมันไม่จริงหรอก ที่มันจริง มันเป็นจริงของอาตมา

และที่เป็นจริงของอาตมาพาทำและเป็นได้ เช่น มาเป็นคนจน มาเป็นสาธารณโศคี มาเป็นเมตตาทายกรรม วจีกรรม มโนกรรมกันอยู่นี้ มาเป็นคนครบครันเดียวกันอย่างที่เรียกว่า ฟังเกิดแก่เจ็บตายกันได้ยิ่งกว่าสายเลือด มันสมมุติหรือ? มันเกิดจริงเป็นจริงได้ สมมุติอย่างไรก็ไม่เหมือน ออกแบบล่วงหน้าก็ไม่ได้ ไม่ได้ ออกแบบล่วงหน้าจะให้เป็นอย่างว่ามันก็ไม่จริงหรอก ถ้าเกิดว่าคนรับกับผู้ต้องการให้เป็นมันไม่สอดคล้องกันจริงๆ มันไม่เป็น นี่มันสอดคล้องกัน ผู้จะเป็นก็เห็นจริงเป็นจริง ทำเอง ได้เอง เป็นเอง

แล้วจริงๆ อาตมาไม่ใช่เป็นคนบังคับนะ ไม่เปิดเผยความจริง แล้วคุณก็ตัดสินใจเอง เข้าใจเอง สมัคใจเอง ปฏิบัติเอง หนานองน้ำตาอยู่อย่างไรรู้ก็เอา เป็นต้น ก็เรื่องของคน

ทั้งนั้นแล้วคุณก็ได้เอง ถ้าเป็นจริงก็อย่างยั้งยืนถาวร นิจจัง(เที่ยงแท้) ฐวัง (ถาวร) สัสตัง (ยืนนาน) อวิปริณามธัมมัง(ไม่แปรเปลี่ยน) อสังหริัง(ไม่มีอะไรหักล้างได้) อสังกุปปิง(ไม่กลับกำเริบ) เลย นี่อาตมาพูดพวกนี้ย่ำซ้ำซาก พวกเราฟังแล้วจะรู้สึกรำคาญแล้ว แต่ไม่รำคาญหรอก บอกว่ายิ่งซ้ำซากยิ่ง ความจริงมันก็ซ้ำซากสุดท้ายมันก็อย่างนี้ ลงตัวจบ ตัวลี้ก็จะไม่มีอะไรมาก คนไม่รู้เรื่องก็ยังไม่รู้ คนรู้แล้วก็จะซ้ำอย่างนั้น แล้วก็จะเข้าใจ

นิมนต์พ่อครูจิบน้ำ

สมณะฟ้าไท... ทำตัวเราให้ถึง ทำเหตุปัจจัยให้ถึงแล้วก็จะได้เอง

_พลังเพ็ญ คำดั่ง : กราบนมัสการคะพ่อครู พ่อครูบอกว่าพูดเท็จไม่เป็น พูดเป็นแต่ความจริง ลูกจะพยายามระมัดระวัง สำรวมสังวรศีลข้อนี้ ตามรอยพ่อครู ให้สะอาด บริบูรณ์มากขึ้น (ธรรมะประทับใจ) กราบสาธุด้วยความเคารพคะ

พ่อครูว่า...มันก็จะเป็นอย่างนั้นอยู่นั่น ไม่มีภาษาจะพูดแล้ว ถ้าจะพูดเชิงเล่นๆ เหมือนโกหกก็จะเห็นร่องรอยว่าจับรู้ได้ว่าไม่จริงยังเล่นยังโก่งอย่างสนุกสนาน จะพอจับได้เลย แม้จะพยายามเล่นอย่างอาตมาพยายามเล่น ไม่ตรงทีเดียวให้สนุกสนานพูดพลิกแพลงทุกคนก็รู้ เล่นๆยั่วเย้าพลิกแพลงพวกคุณก็รู้ แต่ถ้าเผื่อว่าอาตมาพูดธรรมะแล้วอาตมาไม่มีพริกแพลง พูดธรรมะแล้วพระพุทธเจ้าเข้าทรงเลย จริง อาตมาพูดธรรมะเมื่อไหร่เหมือนพระพุทธเจ้าเข้าทรงเลย ตายเป็นตายเลย เหมือนคนไม่มีเหน็ดไม่มีเหนื่อย มันเต็มที มันเหาะเหยไม่เป็น

_จรรยา อัมประเสริฐ : ดุกลิปฟอดตอบหมอฟ้ารัก ทั้งคนถาม กับที่ฟอดตอบเข้าใจเรื่องไม่ทั่วเลยคะ ต้องฟังซ้ำแล้วซ้ำอีก ก็พอได้อยู่ ดูพ่อผอมมาก เหมือนคนแก่ทั่ว ๆ ไป แต่น้ำเสียงพ่อมีพลังไม่เหมือนคนแก่ทั่ว ๆ ไปเลยคะ นึกถึงท่านดาวดิน ท่านมีโอกาสดำเนินเข้ามาอยู่ในหมูกุ่มได้อีกไหม เสียหายที่ท่านปฏิบัติมานาน เพียงแค่หลงทางไป เมื่อไรจะกลับมาท่านอดสำห้ทั้งทางโลกมาหมดตัวตนแล้ว

พ่อครูว่า...ก็เป็นวิบากชนิดหนึ่ง ก็ว่าไป ส่วนจะมาอย่างไร จะต้องมีทัญทอย่างไรรู้ ก็ต้องมีแน่นอน เขาคงไม่ปล่อยแน่นอนก็คงมีบทลงโทษบ้าง แต่จะมาหรือไม่มาก็เป็นเรื่องของท่านอีกเหมือนกัน แม้ก็ได้แต่นั่งเศร้าสร้อยอยู่ในนี้ ไม่รู้จะทำอย่างไร ลูกชาย ก็ว่าไป ก็เป็นความเป็นจริง เป็นวิบาก มันก็เป็นไปได้ อาตมาไม่มีเดา ไม่มานั่งเพ่งเล็งหยั่งรู้อะไรมากกว่านั้นแล้วแต่เหตุปัจจัยมันจะเป็นไป เจตนาที่ประสงค์จะให้ทุกอย่างดีทั้งนั้น อย่าว่าแต่ท่านดาวดินเลย ไม่ใช่ไฟดาวดินนะ ชื่อเดิมท่านอะไรนะ อาตมาก็จำไม่ได้

_พันธุ พอเพียง : ที่ จ.กาฬสินธุ์ มีเรื่องที่ทำให้เจ้าคุณบัวศรีต้องตัดสินใจคือ หญิงคนหนึ่งหวังทรัพย์จากพระแก้ว เลยยั่วชวนให้พระเสพกามจนสำเร็จ คณะสงฆ์เลยตัดสินกันว่า พระไม่ต้องสึก เพราะโดนหญิงหลอก อีกฝ่ายหนึ่งก็ร้องว่า พระแก้วนั้นปาราชิกแล้ว คดีนี้เลยทำให้เจ้าคุณบัวศรีสะเทือน กรณีนี้ถ้าเกิดในนักบวชชาวอโศก จะตัดสินอย่างไรครับ ทำ

ผิดเพราะหลงคำล่อลวงรู้ไม่ทันมายาหญิง แต่ก็เสพงามไปแล้ว กราบขอภัยที่ถามเรื่องหยาบๆครับ

พ่อครูว่า...ตอบแทนอาตมาซิ...โยมว่า ปาราชิก ชาตินี้ตายจากศาสนาพุทธไปทั้งชาติ แต่ทั่วไป เดียวนี้เขาปฏิบัติกับ สมิ ปาราชิก ไม่เป็นไปตามพระธรรมวินัยพระพุทธเจ้าก็เลยเขาไม่กลัวเลอะเทอะไปหมด ไม่มีบทลงโทษที่หนักที่สุดตัดคอขาดไปทั้งชาติ คนเลยไม่กลัวเลยทุกวันนี้ละ เพราะฉะนั้นอโศกไม่เอา อโศกจะต้องยืนหยัดทำตามคำสอนพระพุทธเจ้าไม่อย่างนั้นและแน่ ไม่ได้ เพราะฉะนั้นในวงการของชาวอโศกก็มีหลายคนอยู่ที่ปาราชิกของอโศกเรา

_สติพล จนพัฒนา **ภาพเสียงสดเป็นช่วง ๆ ครับ..ไม่ทราบเป็นเพราะอะไร.

พ่อครูว่า...เป็นเพราะทางเทคนิคเรายังไม่ดีเท่าไร ไม่รู้จะทำยังไงเราก็เต็มทีของเราแล้ว ช่องอื่นเขาก็ได้เต็มทีของเราก็ได้เต็มที่ตามประสาเรานะ จะบอกว่าเราจ่ายตั้งค์ถูกไปมันก็ไม่น่าจะเป็นก็ไม่รู้สิ ตามบารมีแล้วกัน

_คอยใคร : ผมก็ชอบฟังท่านกล้าจริงมาเทศน์ครับ เพราะเหลือแค่กล้าเดียวแล้วครับ
พ่อครูว่า...มีท่านกล้าดี กล้าจริง ยังอยู่ กล้าข้ามฝันก็ยังมี

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน ปฏิบัติศีลแต่ละข้อระวังไปติดในความละเอียดกลายเป็น ปฏิกูลารามดา

_อ้อย เอี่ยมพร : ฟังพ่อครูเทศน์เมื่อวานในรายการ "ดัม ตะลุ่มดัมโมง" ฟังเข้าไปเข้ามาหลายรอบ นึกทบทวนถึงสภาวะที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ดังนี้ค่ะ

เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา ได้มีโอกาสไปนั่งทานอาหารร่วมกับคนที่เขายังกินเนื้อสัตว์อยู่ ส่วนตัวเองกินมังสวิรัตินั่นอนอยู่แล้ว ปกติทานอาหารที่บ้าน พ่อบ้านก็กินมังสวิรัตินั่นคะ

แต่วันนั้นคนนั่งตรงข้าม กินขาไก่ เมื่อตาเห็นเขากินขาไก่ ความรู้สึกในจิตขณะนั้นไม่ได้รังเกียจที่เขากิน แต่นึกสงสารไก่ สงสารคนที่กำลังกิน (แต่ไม่ใช่สมเพช หรือดูถูกเหยียดหยามเขา) นึกไปถึงว่าแต่ก่อนตัวเองก็เคยเป็นอย่างเขา กินเนื้อเพื่อนด้วยความยินดี เห็นว่าเป็นของอร่อย ได้เสพ คิดไปแล้วสมเพชอดีตของตัวเองมากกว่า

นั่นคือ "หทยรูป" ที่เกิดในขณะนั้นใช่ไหมคะ? เพราะเป็นอาการ 3 เส้าที่เกิดขึ้น คือ

1. ห - อาการความรู้สึกจริงที่เกิด คือสงสารคนที่กำลังกินไก่ และสงสารไก่
2. ท - คืออาการเต็มรูป คือสงสารจริง ไม่มีความรู้อื่นเจือปน
3. ย - อาการร่วมกันของทั้งสองอย่าง

พร้อมกันนั้นได้พิจารณา เห็นจิตของตัวเองยังมีอึดถึเกาะกับเนื้อสัตว์อยู่

ก่อนหน้านี้คิดว่าตัวเองพ้นแล้ว ไม่มีชอบ-ชังในเนื้อสัตว์ และคนกินเนื้อสัตว์ แต่พอได้เห็นคนกินขาไก่ต่อหน้า ต่อตา เกิดอาการสงสาร จึงรู้ว่าตัวเองไม่ได้อยู่เหนือ (อุตตระ)

ยิ่งนึกไปถึงอดีตของตัวเองแล้วยังรู้สึกละอายมากเลยคะ

แบบนี้ยังต้องล้างความรู้สึกของตัวเองต่อไปหรือต้องทำอะไรคะ?

พ่อครูว่า... "หทยรูป" ย ตัวแรก หากเยะเป็นสระก็ได้ อะ กับ อา สองตัวร่วมกันอยู่ ท่านเรียกว่า อยะ แม่แต่เอา อะ มาใส่ จับเป็น อยะ ก็คือสิ่งที่เกาะกันแล้ว ท่านเรียกว่าเป็น ยางเหนียว เรียกว่าเป็นแรงแม่เหล็ก ดัดเข้ามาสัมพันธ์เข้ามา เรียกว่า อยะ ถ้ายิ่ง อายะ ก็ยิ่งทำประโยชน์กันมากขึ้นเป็นพหูพจน์แล้ว จาก อยะ เป็น อายะ แปลว่าประโยชน์ หรือกำไร

ค่อยๆ ศึกษาไป พญฺชนะก็จะสื่อกว้างอย่างที่ว่าไปตามลำดับ คิดละเอียดดีแล้ว แต่ก็อย่าไปติดยึดติดกับความละเอียดอย่างนั้น ระวังเถอะ เวลาไม่คอยใคร เตือนไว้

ยังไม่ต้องไปลงละเอียดมากกว่านี้หรอก เพราะว่าการกินเนื้อสัตว์ยังเป็นเรื่องหยาบแท้ๆ ยังไม่ใช่เรื่องลึกที่จะต้องไปลงละเอียดเสียจนมากไป เอาอย่างอื่นอีกบ้าง จากเนื้อสัตว์ก็มาเรื่องสมบัติต่างๆ แล้วก็มาเรื่องรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส ที่เป็นกามคุณ 5 ลงไปด้วย ไม่เช่นนั้นคุณจะไปตั้งอยู่ที่เรื่องเนื้อสัตว์ข้อเดียว มันจะโง่ง มันจะสุดโง่งไป

ดู 3 เล้า ศีล ข้อที่ 1 2 3 อย่างที่อาตมาได้พยายามอธิบายประกอบหลายทีแล้ว ไม่เช่นนั้นมันจะไม่ครบถ้วน มันจะกลายเป็นสุดโง่งไปในด้านเดียว แล้วมันก็จะนานช้า เป็นปัญจรามดา ไม่เข้าที่

สื่อธรรมะพ่อครู ตอน ตอบปัญหามารในตนให้พ้นปัญจรามดา

__เข้าสู่ ภิกขุนี้สังยุต

อาฬวกาสุตฺตที่ ๑

[๕๒๒] ข้าพเจ้าได้สดับมาแล้วอย่างนี้-

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน อารามของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตพระนครสาวัตถี ฯ

ครั้งนั้น เวลาเช้า อาฬวกาภิกษุณีนั่งห่มแล้วถือบาตรและจีวร เข้าไปบิณฑบาตยังพระนครสาวัตถี เทียบบิณฑบาตไปในพระนครสาวัตถีแล้ว เวลาปัจฉิมภัต กลับจากบิณฑบาตมีความต้องการด้วยวิเวก จึงเข้าไปในป่าอันธวัน ฯ

[๕๒๓] ลำดับนั้น มารผู้มีบาปใครจะให้อาฬวกาภิกษุณีบังเกิดความกลัว ความหวาดเสียว ความขนพองสยองเกล้า และใครจะให้เคลื่อนจากวิเวก จึงเข้าไปหาอาฬวกาภิกษุณีถึงที่อยู่ ครั้นแล้วได้กล่าวกะอาฬวกาภิกษุณีด้วยคาถาว่า

ในโลก ไม่มีทางออกไปจากทุกข์ได้ ท่านจักทำอะไรด้วยวิเวก จงเสวยความยินดีในกามเกิด อย่าได้มีความเดือดร้อนในภายหลังเลย ฯ

[๕๒๔] ลำดับนั้น อาฬวกาภิกษุณีได้มีความดำริว่า นี่ใครหนอกล่าวคาถา จะเป็นมนุษย์หรืออมนุษย์ ฯ

ทันใดนั้น อาฬวกาภิกษุณีได้มีความดำริว่า นี่คือมารผู้มีบาป ใครจะให้เราบังเกิดความกลัว ความหวาดเสียว ความขนพองสยองเกล้า และใครจะให้เคลื่อนจากวิเวก จึงกล่าวคาถาว่า

ครั้นอาฬวกาภิกษุณีทราบว่ นี่คือมารผู้มีบาปแล้ว จึงได้กล่าวกะมารผู้มีบาปด้วยคาถาว่า

ในโลกนี้มีทางออกไปจากทุกข์ได้ เรารู้ชัดดีแล้วด้วยปัญญา

ดูกรรมารผู้มีบาปซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์ของผู้ประมาท ท่านไม่รู้จักทางนั้น กามทั้งหลายเปรียบด้วยดอกและหลาว กองกามทั้งหลายนั้นประหนึ่งว่าผีร้าย เราไม่ใยดีถึงความยินดีในกามที่ท่านกล่าวถึงนั้น ฯ

ลำดับนั้น มารผู้มีบาปเป็นทุกข์ เสียใจว่า อาฬวกฤๅษณ์รู้จักเรา ดังนี้จึงได้อันตรธานไปในที่นั่นเอง ฯ

พอครว้า...ผู้ที่พูดจริง ภิกษุณีอาฬวกฤๅษณ์พูดความจริงออกไป มารก็ตาม คนจริงก็ตามพูดไปแล้วมันสั้น พูดกันด้วยคาถาเท่านั้น คาถาคือคำย่อคำสั้น นี่คืออานุภาพของความจริง ความจริงต่อความจริงพูดกัน คนจริงต่อคนจริงพูดกันเป็นอย่างนี้ แต่คนไม่จริงกับคนไม่จริงพูดกันนี้ เจ้าประคุณเอ๋ย

คนจริงกับคนไม่จริงพูดกันก็ยังไม่ยาก ยิ่งคนไม่จริงพูดกับคนไม่จริง ไม่ต้องพูดต่อเลยในโลก เห็นไหม ฟังที่อาตมาพูดเปรียบเทียบจับคู่ความหมายต่างๆให้ฟัง นี่เป็นสูตรที่ 1

โสมสูตรที่ ๒

[๕๒๕] สวรรตถินิทาน ฯ

ครั้งนั้น เวลาเช้า โสมภิกษุณีนั่งห่มแล้ว ถือบาตรและจีวรเข้าไปบิณฑบาตยังพระนครสวรรตถิ เทียบบิณฑบาตไปในพระนครสวรรตถิแล้ว เวลาปัจฉาภัต กลับจากบิณฑบาตแล้ว เข้าไปยังป่าอันธวันเพื่อพักผ่อนกลางวัน ครั้นถึงป่าอันธวันแล้ว จึงนั่งพักกลางวันที่โคนไม้ต้นหนึ่ง ฯ

[๕๒๖] ลำดับนั้น มารผู้มีบาปใคร่จะให้โสมภิกษุณีบังเกิดความกลัวความหวาดเสียว ความขนพองสยองเกล้า และใคร่จะให้เคลื่อนจากสมาธิ จึงเข้าไปหาโสมภิกษุณีถึงที่นั่งพัก ครั้นแล้วได้กล่าวกะโสมภิกษุณีด้วยคาถาว่า

สตรีมีปัญญาเพียงสองนิ้ว ไม่อาจถึงฐานะอันจะพึงอดทนได้ด้วยยาก ซึ่งท่านผู้แสวงทั้งหลายจะพึงถึงได้ ฯ

[๕๒๗] ลำดับนั้น โสมภิกษุณีได้มีความดำริว่า นี่ใครนอกกล่าวคาถาจะเป็นมนุษย์ หรืออมนุษย์ ฯ

ทันใดนั้น โสมภิกษุณีได้มีความดำริว่า นี่คือมารผู้มีบาป ใคร่จะให้เราบังเกิดความกลัวความหวาดเสียว ความขนพองสยองเกล้า และใคร่จะให้เคลื่อนจากสมาธิ จึงกล่าวคาถา ฯ

ครั้นโสมภิกษุณีทราบว่ นี่คือมารผู้มีบาปแล้ว จึงได้กล่าวกะมารผู้มีบาปด้วยคาถาว่า **ความเป็นสตรีจะทำอะไรได้ เมื่อจิตตั้งมั่นดีแล้ว เมื่อญาณเป็นไปแก่ผู้เห็นธรรม อยู่โดยชอบ ผู้ใดจะพึงมีความคิดเห็นแน่วแน่อย่างนี้ว่า เราเป็นสตรี หรือว่าเราเป็นบุรุษ หรือจะยังมีความเกาะเกี่ยวว่า เรามีอยู่ มารควรจะกล่าวกะผู้นั้น ฯ**

ลำดับนั้น มารผู้มีบาปเป็นทุกข์ เสียใจว่า โสมภิกษุณีรู้จักเรา ดังนี้ จึงได้อันตรธานไปในที่นั่นเอง ฯ

พอครว้า...มันมีความซับซ้อนนะ สูตรแรกก็เข้าไปในป่า เพื่อหาความวิเวก ยังไม่ครบ ยังไม่ตรงสมบูรณ์แบบจึงต้องอาศัยสถานที่ที่จะสงบ เป็นเรื่องลึกซึ้งซับซ้อนมากต้องอธิบายเป็นลำดับ

สรุปง่ายๆว่า โสมภิกษุณี อาฬวกภิกษุณี รู้ทันมาร ก็เลยพูดชัดเจนไปกับมารเลย จิตเรต้งมันดีแล้ว พอได้ยินได้ฟังมารก็ฉลาดรู้ว่า โสมภิกษุณีรู้ทันเรา มารนี่ก็ผู้ดีเหลือเกิน ไม่ใช่โกง ซื่อสัตย์ ภิกษุณีนี้รู้จักเราแล้ว อาย กลัว หัน มารหายวับไปกับตาในที่นั้นเลย

พูดความจริงแทงใจดำ ปีก ไม่ใช่แทงด้วยหอกร้อยเล่ม เข้ากลางวันเย็น ไม่ได้เหมือน มารนี่เลย เหนื่อยจริงๆ โพธิวัตรเหนื่อย เมื่อไหร่จะมีบารมีเหมือนอย่าง โสมภิกษุณี อาฬวกภิกษุณี พูดจ้ใจดำไปหน่อยมันก็หายไปเลย ชักริษยา แต่ก็รู้ พูดเล่นไปอย่างนั้น ที่จริงไม่ได้มีริษยาอะไรหรอก

โคตมสูตรที่ ๓

[๕๒๘] สาวัตถินิทาน ๙

ครั้งนั้น เวลาเช้า กิสาโคตมภิกษุณีนั่งห่มแล้ว ถือบาตรและจีวรเข้าไปบิณฑบาตใน พระนครสาวัตถิ เทียบบิณฑบาตไปในพระนครสาวัตถิแล้ว เวลาปัจฉาภัตกลับจากบิณฑบาต แล้วเข้าไปยังป่าอันธวันเพื่อพักผ่อนกลางวัน ครั้นถึงป่าอันธวันแล้ว จึงนั่งพักกลางวันที่โคนไม้ต้นหนึ่ง ๙

[๕๒๙] ลำดับนั้น มารผู้มีบาปใครจะให้กิสาโคตมภิกษุณีบังเกิดความกลัว ความหวาดเสียว ความขนพองสยองเกล้า และใครจะให้เคลื่อนจากสมาธิจึงเข้าไปหากิสาโคตมภิกษุณีถึงที่นั่งพัก ครั้นแล้ว ได้กล่าวกะกิสาโคตมภิกษุณีด้วยคาถาว่า

ท่านมีบุตรตายแล้ว มานั่งอยู่คนเดียว มีหน้าเหมือนคนร้องไห้ มาอยู่กลางป่าคนเดียว กำลังแสวงหาบุรุษบ้างหรือหนอ ๙

[๕๓๐] ลำดับนั้น กิสาโคตมภิกษุณีได้มีความดำริว่า นี่ใครนอกกล่าวคาถา จะเป็นมนุษย์หรืออมนุษย์

ทันใดนั้น กิสาโคตมภิกษุณีได้มีความดำริว่า นี่คือมารผู้มีบาป ใครจะให้เราบังเกิดความกลัว ความหวาดเสียว ความขนพองสยองเกล้า และใครจะให้เคลื่อนจากสมาธิ จึงกล่าวคาถา ๙

ครั้นกิสาโคตมภิกษุณีทราบว่ นี่คือมารผู้มีบาปแล้ว จึงได้กล่าวกะมารผู้มีบาปด้วยคาถาว่า

เรามีบุตรตายแล้ว เหมือนความตายของบุตร ถึงที่สุดแล้ว

บุรุษทั้งหลายก็มีความตายของบุตรนี้เป็นที่สุดเหมือนกัน เราไม่เศร้าโศก ไม่ร้องไห้ ไม่กลัวความตายนั้นดอก ๙

ผู้มีอายุ ความเพลิดเพลนในส่วนทั้งปวง เรากำจัดแล้ว กองมิดเราทำลายแล้ว เราชนะเสนาแห่งมัจจุแล้ว ไม่มีอาสวะอยู่ ๙

ลำดับนั้น มารผู้มีบาปเป็นทุกข์ เสียใจว่า กิสาโคตมภิกษุณีรู้จักเรา ดังนี้ จึงได้ อันตรธานไปในที่นั่นเอง ๙

พ่อครูว่า... เอาแค่นี้ก่อน

สมณะฟ้าไท... สรุปจบ